

Pan Siegfried Weiss se narodil v Jablonci nad Nisou 14. října 1933. Jeho maminka byla českého původu, což rodinu později zachránilo před odsunem. To se však bohužel nedá říci o všech jeho příbuzných.

„Moje tety a strýcové byli většinou vyhnáni z baráků“ „teta po tom v pětáctýřicátém, normálně ji vyhnali z baráku, ale skutečně způsobem vyhnání. Měla žlutou fenku, tak tu utloukli, protože se nechtěla hnout od pratety a vlastně potom šla do Německa.“

V den, kdy šel poprvé do školy, začala 2. světová válka. Jeho samotného se příliš nedotkla, ale otec musel v roce 1943 narukovat:

„Asi ta válka nebyla nic roztomilého. Táta o tom nevyprávěl. Když byl nosičem raněných, tak asi viděl to umírání jako přímo zblízka.“

Po válce se jeho otec dostal do ruského zajetí a následně byl umístěn na statku v jižních Čechách. Po návratu byl poslán ještě na 3 měsíce do uranových dolů v Jáchymově.

Po konci války čekalo na pana Siegfrieda Weisse překvapení.

„ze dne na den bylo najednou všechno česky a já jsem neuměl ani bleknout česky.“ „Děti pochytají nejdřív nemravná slova, tak z těch jsem znal 2 a potom jsem znal jenom chleba, mléko, voda a s tím jsem vstupoval do školy“

I díky toleranci a pomoci svých spolužáků se brzy česky naučil. Po ukončení školy se jeho profesní dráha vydala uměleckým směrem. Stal se kovorytcem

„Práce mě nesmírně bavila. Byl jsem taky ve velice dobrém kolektivu. To byli většinou lidi tak trošku volnomyšlenkářský a tam jsem se cítil velice dobře.“

V průběhu své kariéry také mohl být povýšen na poddůstojníka. Pro tyto účely musel odevzdat svůj životopis, kam napsal:

„...vojna mě zbavila možnosti, věnovat se jiným svým životním zážitkům. Považuju ji za ztrátu dvou životních let a do komunistické strany jsem nikdy nevstoupil a dále bůh nikdy nevstoupil a nikdy nevstoupím do žádné jiné strany.“

Jeho vztah ke straně se ještě více přiostril po srpnových událostech roku 68.

„Po vpádu sovětských osvobozovacích vojsk, jsme měli zažádáno jako o vystěhování taky rovněž do Německa jak vlastně všichni naši známí. Budťo o to usilovali, nebo už tam byli.“

Bohužel těsně před plánovaným odjezdem zemřela jeho sestra a půl roku na to i otec. To vše emigraci zkomplikovalo.

„Vyřizování těch žádostí trvalo vždycky strašně dlouho a když jsme měli všechno odevzdaný, tak za 14 dní přišlo vyrozumění, že se zavírá, že vlastně není možno už se vystěhovat, že není ve státním zájmu abychom se přestěhovali do Německa“

Dnes je však rád, že se jim emigrovat nepodařilo, protože by se mu stýskalo po Jizerských horách, nejen jimž se celoživotně věnuje jako fotograf a spisovatel.

„Moje hlavní životní náplní je tvorba knih. Myslím asi 15, nebo 17 knih už vyšlo.“ „Jsou to krajinářské knihy většinou.“

Nefotografoval pouze české hory. Na jedné z jeho cest do Pamíru, kde byl s horolezeckou expedicí, jen o vlásek unikl smrti při sesuvu ledu.

„Neumíte si představit jak jsem měl hrůzu v očích a jak se mě rozklepala kolena, protože to bylo skutečně o fous.“

O svých cestovatelských zážitcích pak pravidelně pořádal besedy pro původní německé obyvatelstvo na Jablonecku

„Pro ně vlastně to byla jediná možnost abych jako vlastně v jejich rodném jazyce mohl jim přinést nějaký kulturní zážitek“

Celým životem ho provázelo motto, které by rád předal i nám:

„...že by člověk měl být tolerantní ke svému okolí, žít v harmonii. A doporučil bych, abychom nebojovali za mír, ale abychom my mír, nějakým rozumným způsobem nastolili a zachovali.“